

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/58/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718203860
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718203860.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Mýtňa 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, proti žalovanému: P. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. B. XXX/XX, XXX XX Y., v konaní o zaplatenie 1 523,06 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 19Csp/153/2018 - 123 zo dňa 18. januára 2019 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku o zamietnutí žaloby a v III. výroku o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému voči žalobcovi **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 306,06 Eur s príslušenstvom zastavil (I. výrok); (vo zvyšnej časti po čiastočnom späťvzati žaloby) žalobu zamietol (II. výrok) a žalovanému nepriznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania (III. výrok).

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a obsahu spisu vyplýva, že žalobca si pôvodne žalobou uplatnil tieto nároky: istinu vo výške 547,07 Eur, poplatky vo výške 160,20 Eur, štandardný úrok vo výške 669,93 Eur a sankčný úrok vo výške 145,86 Eur, t.j. spolu sumu 1 523,06 Eur spolu s príslušenstvom - úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 21. 05. 2018 do zaplatenia. Neskôr vzal žalobu v časti poplatkov a sankčného úroku, t.j. v časti sumy 306,06 Eur späť, preto súd prvej inštancie konanie v tejto časti v zmysle § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku zastavil. Uplatnené nároky žalobca odvodzoval zo zmluvy o aktivácii pôžičkovej karty č. XXXXXXXX (ďalej aj „úverová zmluva“), ktorú uzatvoril jeho právny predchodca - pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s. so žalovaným dňa 04. 03. 2013 so schváleným úverovým rámcom vo výške 600,- Eur. Ročná percentuálna miera nákladov (ďalej aj „RPMN“) bola vyjadrená hodnotou 28,55 % pri indikatívnom výpočte RPMN so vstupnými údajmi: štandardná úroková sadzba 22,80% ročne a poplatky zostanú po celú dobu zmluvného vzťahu nezmenené, klient vyčerpá spotrebiteľský úver platbou kartou u obchodníka dňa 01. 03. 2013, výška spotrebiteľského úveru je 600,- Eur, počet splátok 49, prvá až predposledná splátka 20,- Eur, posledná 19,50 Eur. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť pri tomto indikatívnom výpočte činí 979,50 Eur, celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom 379,50 Eur. Ďalej sa v zmluve uvádza, že deň splatnosti štandardnej mesačnej splátky je 15. deň v kalendárnom mesiaci a bude uvedený vo výpise a priemerná hodnota RPMN pre kreditné karty na Slovensku je 26,62%.

3. Súd prvej inštancie mal z nesporných skutkových tvrdení žalobcu za preukázané, že pôvodný žalobca vyplatil žalovanému finančné prostriedky spolu vo výške 616,72 Eur (600 + 2,80 + 10 + 3,92 Eur) a žalovaný mu vrátil 683,72 Eur.

4. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie skonštatoval, že zmluva uzatvorená medzi pôvodným žalobcom a žalovaným je spotrebiteľného charakteru podľa § 52 Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej aj „OZ“) a vzťahuje sa na ňu zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“).

5. Podľa súdu prvej inštancie zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., a to termín konečnej splatnosti úveru; výšku, počet a termíny (povinných) splátok, ktoré mal spotrebiteľ zaplatiť, tieto (najmä ich výška a konkrétny termín splatnosti mu neboli známe v čase uzavretia zmluvy, ale boli určené bankou až vo výpise, nie priamo v zmluve), všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko do indikatívneho výpočtu neboli zahrnuté poplatky rôzneho druhu (boli uvedené len v cenníku, nie priamo v úverovej zmluve), preto aj samotný výpočet RPMN z týchto predpokladov vychádzajúci je nepreskúmateľný, a teda na neprospech spotrebiteľa, pretože ten reálne nepoznal, aké konkrétne náklady, aké konkrétne poplatky ho s úverom čakajú. Navyše Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet (ďalej len ako „obchodné podmienky“) a cenník obsahujúce hoci nesprávne spôsob určenia tzv. povinnej splátky a poplatky potrebné pre výpočet RPMN, ako aj vyhlásenie klienta obsahujúce výpočet RPMN neboli podpísané, preto podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo (v písomnej forme) k dohode zmluvných strán na zákonných náležitostiach zmluvy. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov - pre absenciu zákonných náležitostí zmluvy vyžadovaných ust. § 9 ods. 2 písm. f), k), j) zákona č. 129/2010 Z. z. a absenciu písomnej formy zmluvy podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. sa úver podľa názoru súdu prvej inštancie považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z.

6. Ohľadne sankčných úrokov a iných poplatkov, napr. administratívneho poplatku za správu rizikových pohľadávok účtovaného v prípade omeškania žalovaného mal súd prvej inštancie za to, že tieto neboli dojednané v zmluve, ale taktiež vyplývajú len z obchodných podmienok a cenníka a banka ich mohla jednostranne meniť bez uvedenia konkrétneho dôvodu a navyše obchádzajú zákon - ust. § 517 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR stanovujúce najvyššiu možnú mieru úrokov z omeškania, preto sú neplatné v zmysle § 39 OZ ako aj v zmysle § 53 ods. 5 OZ, nakoľko sa jedná o neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. k) OZ, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. Súd prvej inštancie uviedol, že uvedenými ustanoveniami sa zaoberal napriek späťvzatiu žaloby v časti poplatkov a sankčného úroku, pretože je zrejmé, že žalobca, resp. jeho právny predchodca započítaval platby žalovaného aj na ne, keďže žalovaný čerpal úver spolu vo výške 616,72 Eur, zaplatil 638,72 Eur, no napriek tomu vo výpise z karty žalovaného eviduje žalobca na strane záväzkov žalovaného až sumu 2 206,78 Eur.

7. K poplatkom za úverové poistenie súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nepreukázal platné uzavretie poistnej zmluvy právny predchodcom žalobcu v mene žalovaného s poisťovňou a ustanovenie úverovej zmluvy tieto záležitosti upravujúce je písané nečitateľne drobným písmom, preto aj toto dojednanie je neplatné.

8. K uplatneným úrokom z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že keďže je úver bez úrokov a poplatkov a žalovaný zaplatil žalobcovi viac, ako mu právny predchodca žalobcu poskytol, pričom poslednú platbu realizoval žalovaný dňa 02. 03. 2015, nemohol byť žalovaný k 20. 05. 2018 v omeškaní.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobu (vo zvyšnej časti nedotknutej jej čiastočným späťvzatím) zamietol ako nedôvodnú.

10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) podľa pomeru úspechu žalobcu a žalovaného. Plný úspech v spore mal žalovaný. Nakoľko však žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, s odkazom na rozhodnutie NS

SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28. 02. 2018 v súlade s princípom procesnej ekonomie podľa čl. 17 základných princípov C. s. p. mu náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

11. Proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby a proti III. výroku o nepriznaní náhrady trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p., t.j. z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca bol názoru, že súd prvej inštancie na základe nesprávnych skutkových zistení dospel k nesprávnemu právnemu záveru o bezúročnosti úveru.

12. Žalobca argumentoval tým, že sa jednalo o revolvingový úver, pri ktorom termín konečnej splatnosti úver nemožno objektívne uviesť, požiadavka § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. uviesť dobu trvania zmluvy bola splnená v čl. X bod 60 obchodných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy, podľa ktorého sa úverová zmluva uzatvára na dobu neurčitú. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Csp/7/2018 zo dňa 16.08.2018, v ktorom súd taktiež uviedol, že v prípade revolvingového úveru nie je možné dobu trvania zmluvy a konečnú splatnosť úveru určiť z objektívnych príčin.

13. Ďalej žalobca uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia RPMN nie je taktiež správny. Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Z uvedeného dôvodu v priebehu trvania revolvingu nie je možné na počiatku zmluvného vzťahu určiť výšku RPMN pre celú dobu trvania úverového vzťahu, pretože sa úver čerpá podľa vôle dlžníka a následne veriteľom dopĺňa, čím sa tak menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. V tejto súvislosti poukázal na závery vyjadrené v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010 zo dňa 27. 01. 2011.

14. Žalobca ďalej uviedol, že vzhľadom na objektívnu nemožnosť určenia výšky RPMN po celú dobu trvania úverového vzťahu obsahuje úverová zmluva v čl. V s označením „Vyhlásenie Klienta“, v bode 2. indikatívny výpočet RPMN vo výške 22,80% (správne 28,55% - poznámka odvolacieho súdu) pre poskytnutý úver s úverovým rámcem 600,- Eur, štandardnou splátkou 20,- Eur mesačne a výškou ročnej úrokovej sadzby 22,80% p.a. Zároveň indikatívny výpočet RPMN obsahuje aj celkovú čiastku úveru 979,50 Eur, ktorú by bol žalovaný povinný zaplatiť za danej modelovej situácie, vrátane celkových nákladov spojených s úverom vo výške 379,50 Eur. S výškou úrokovej sadzby, ako aj výškou RPMN bol tak žalovaný preukázateľne oboznámený v úverovej zmluve. Indikatívny výpočet výšky nákladov spojených s úverom vyčíslený na základe výpočtu podľa prílohy č. 2 z.č. 129/2010 Z.z. je splnením zákonnej povinnosti veriteľa oboznámiť spotrebiteľa s nákladmi na úver. V tejto súvislosti žalobca poukázal opätovne na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Csp/7/2018 zo dňa 16. 08. 2018, v ktorom sa uvádza, že veriteľ je schopný, vychádzajúc z nastavených parametrov, určiť len modelovú situáciu v čase podpisu zmluvy. Pri tejto je možné vychádzať zo schváleného úverového rámca a výšky splátok, na základe čoho nie je možné stanoviť predpokladaný počet splátok. Uvedenému teda korešponduje indikatívny výpočet uvedený veriteľom v zmluve...“.

15. Napokon žalobca poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/2012 zo dňa 27. 03.2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušenia, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 09. 07. 2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS zo dňa 22. 12.1986 (jedná sa o Smernicu, ktorá predchádzala Smernici 2008/48/ES) vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravidla a v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná.

16. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe v rozsahu zostávajúcom po jej čiastočnom späťvzatí a zamietnutom súdom prvej inštancie vyhovel a zaviazal žalovaného nahradiť mu trovy konania v celom rozsahu.

17. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

18. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec len v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich len v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré vady nezistil, bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. súc. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa § 383 C. s. p. a dospel k názoru, že II. a III. výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie sú vecne správne a je potrebné ich podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdiť.

19. Odvolací súd uvádza, že údaj o RPMN je jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, nakoľko zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ na úver zaplatiť. Umožňuje porovnanie výhodnosti úverov z pohľadu relatívnej nákladovosti, pretože percentuálne vyjadruje priebežnú zaťaženosť spotrebiteľa splácaním úveru na ročnom základe. V zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. nestačí pri údají o RPMN len uvedenie jeho výšky, ale je potrebné uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet a RPMN musí byť vypočítaná na základe platných údajov v čase uzatvárania zmluvy. Ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyžadoval uviesť RPMN počas celého trvania zmluvného vzťahu, ale vychádzajúc z predpokladov v čase uzavretia zmluvy. RPMN pri revolvingovom úvere sa dá určiť len pri uzatváraní zmluvy. V uvedenom indikatívnom výpočte však nie sú uvedené správne predpoklady na jeho výpočet, konkrétne údaj o tom, kedy klient vyčerpá spotrebiteľský úver platbou kartou u obchodníka. Žalobca určil tento dátum dňom 01.03.2013 k čomu reálne dôjsť nemohlo, nakoľko zmluva bola uzatvorená až dňa 04. 03. 2013. Aj tento údaj ovplyvňuje výšku RPMN. Vstupný údaj dosadený do vzorca na výpočet RPMN tak nie je správny. Vzhľadom na to, že uvedený predpoklad pre výpočet RPMN je nesprávny a RPMN nebola vypočítaná na základe platných údajov ku dňu uzavretia zmluvy, nespĺňa predmetná zmluva obligatórnu náležitosť vyžadovanú § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. a preto sa úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov.

20. Navyše súd prvej inštancie výslovne neuviedol, že v zmluve nebola uvedená RPMN. Súd prvej inštancie uviedol, že vyhlásenie dlžníka obsahujúce indikatívny výpočet RPMN nebolo osobitne podpísané, preto nebolo dojednané v obligatórnej písomnej forme a podporne že v zmluve nie sú všetky predpoklady relevantné pre jeho indikatívny výpočet, neboli do výpočtu zahrnuté rôzne poplatky, resp. neboli uvedené v zmluve, ale len v cenníku, preto je údaj o RPMN nepreskúmateľný a v dôsledku toho uvedený v neprospech spotrebiteľa, pričom tieto závery taktiež odôvodňujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. a neboli osobitne odvolaním napadnuté.

21. Ani závery súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku písomnej formy ďalších náležitostí, záver o absencii aj iných náležitostí ako termínu konečnej splatnosti úveru a údaju o RPMN, a to výšky a termínu splatnosti tzv. povinných splátok, pre ktoré sa úver taktiež považuje za bezúročný a bez poplatkov a o neplatnosti zmluvných podmienok týkajúcich sa sankčných úrokov a niektorých poplatkov žalobca v odvolaní nenapadol, preto ich správnosť odvolací súd súc. viazaný odvolacími dôvodmi ani preskúmať nemohol. Inak povedané, aj keby obstála argumentácia žalobcu uvedená v odvolaní ohľadne údaju o dobe trvania zmluvy a o indikatívnom výpočte RPMN, aj tak by to nezmenilo záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z iných dôvodov odvolaním nenapadnutých. Pre vyslovenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. totiž stačí nedodržanie písomnej formy zmluvy predpísanej ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., resp. nesplnenie čo i len jednej zákonom stanovenej náležitosti uvedenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) daného zákona.

22. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku strán sporu na náhradu trov konania podľa pomeru ich úspechu vo veci (§ 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.) správne určil pomer úspechu strán sporu a v súlade s princípom hospodárnosti konania nepriznal plne úspešnému žalovanému voči žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania. Preto aj III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C. s. p.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku by bola vznikla

žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu plného úspechu žalovaného v odvolacom konaní, nakoľko odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania však žalovanému odvolací súd taktiež riadiac sa princípom hospodárnosti konania nepriznal z dôvodu, že mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Osobitný subjekt je v konaní oprávnený na všetky úkony, ktoré môže vykonať strana sporu, ak nejde o úkony, ktoré môže vykonať len subjekt právneho vzťahu (§ 95 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa

toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).